



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS  
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA  
MÁSODIK SEKCIÓ

**ZSOLNAY kontra MAGYARORSZÁG ÜGY**

*(44936/07. sz. kérelem)*

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. január 22.

*A határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.*

**A Zsolnay kontra Magyarország ügyben,**  
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:  
Peer Lorenzen, *Elnök*,  
Sajó András,  
Nebojša Vučinić, *bírák*  
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*  
2012. december 11-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően  
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

## AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (44936/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján négy magyar állampolgár, Zsolnay István és Zsolnay Istvánné, Zsolnay Klára és Zsolnay György („a kérelmezők”) 2007. október 2-án terjesztett a Bíróság elé (részleteket ld. a Mellékletben).

2. 2010. március 30-án Zsolnay György elhunyt. Ügyvédje arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy Zsolnay úr felesége és gyermekei, akik Zsolnay úr örökösei, (Zsolnay Györgyné, Zsolnay Péter és Simányiné Zsolnay Klára Edit) tovább kívánják vinni a kérelmet.

3. A kérelmezőket Magyar A. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

4. 2010. szeptember 13-án a kérelem közlésre került a Kormány felé. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

## A TÉNYEK

### AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmezők mindannyian magyar állampolgárok, akik Budapesten élnek (a részletes adatokat ld. a Mellékletben).

6. 1985 decemberében három kérelmező (Zsolnay Klára, Zsolnay István és Zsolnay György) bátyja ingatlan tulajdonjogának megállapítása iránti pert indított testvérei ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságon. 1986-ban az alperesek viszontkeresetet nyújtottak be a felperes ellen.

7. 1990. szeptember 26-án a Kerületi Bíróság közbenső ítéletet hozott, melyben megállapította, hogy a felperes tulajdonjogot szerzett az ingatlan

egy részén. 1992. március 10-én a Fővárosi Bíróság az alperesi viszontkereset elbírálásáig felfüggesztette az eljárást.

8. A folytatódó eljárásban a Kerületi Bíróság 1996. november 21-én közbenső ítéletet hozott a tulajdoni hányadokról. Fellebbezés nyomán 1997. május 8-án a Fővárosi Bíróság az alperesi viszontkereset elbírálásáig felfüggesztette az eljárást.

9. 1997. december 11-én a Kerületi Bíróság elutasította a viszontkeresetet. Fellebbezés nyomán ez az ítélet 1998. szeptember 29-én részben megváltoztatásra került. 1999. november 3-án a Legfelsőbb Bíróság helybenhagyta az elsőfokú határozatot, egyes követelések tekintetében pedig új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

10. 2000. június 29-én Zsolnay Istvánné az alperesi oldalon perbe lépett.

11. 2001. január 23-án a bíróság elutasította a kérelmezők által benyújtott, kizárás iránti indítványt.

12. 2003. május 14-én a Kerületi Bíróság részítéletet hozott. Fellebbezés nyomán a fellebbviteli bíróság 2005. január 19-én részben megváltoztatta az ítéletet, amit a Legfelsőbb Bíróság 2006. február 17-én hatályában fenntartott.

13. A még fennmaradt követeléseket illetően a Kerületi Bíróság 2006. február 17-én részben a kérelmezők javára döntött. 2007. április 27-én a Fővárosi Bíróság elutasította az alperesek viszontkeresetét.

## A JOG

14. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével.

15. A Kormány vitatta a panaszt. Különösen azzal érvelt, hogy az a három év és nyolc hónapos időszak, amely alatt az eljárás az alperesi viszontkereset elbírálásáig felfüggesztésre került, nem róható a terhére. A Kormány továbbá úgy vélte, hogy a kérelmezők alaptalan kizárási indítványa lassította az eljárást.

16. A kérelmezők vitatták ezen érveket.

17. A Bíróság észrevételezi, hogy a(z) – már 1986-ban benyújtott – alperesi viszontkereset elbírálása az eljárás integráns részét képezte, s az eljárás hosszának vizsgálatakor nem tekinthető különállónak. Ebben a vonatkozásban nincs semmi jele annak, hogy a kérelmezők visszaéltek eljárási jogaikkal. Ezért az ezen eljárás miatti késedelem nem róható a kérelmezők terhére.

18. A sikertelen kizárási indítványt illetően a Bíróság nem tudja osztani a Kormány ezzel kapcsolatos álláspontját. Nem róható a kérelmezők terhére, hogy éltek a polgári perrendtartási törvényben számukra biztosított ahhoz

való eljárási joggal, hogy megkérdőjelezzék a bíró pártatlanságát, különösen mivel nincs arra utaló jel, hogy kérelmük visszaélést valósított meg.

19. A Bíróság észrevételezi, hogy a figyelembe veendő időszak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni kérelmezési jog Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az ezen időpont óta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni azt is, hogy 1992. november 5-én milyen stádiumban volt az eljárás. A Bíróság megjegyzi, hogy ebben az időpontban a per már körülbelül hat éve és tizenegy hónapja folyamatban volt. A szóban forgó időszak 2007. április 27-én zárult le. Ilyen módon három bírósági szinten tizennégy évig és öt hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a panaszt elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

20. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

21. A kérelmezők az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján a bíróságok által meghozott határozatokat is panaszolták. Amennyiben ez a panasz úgy értendő, hogy a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk ((*García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I).). A jelen ügyben a Bíróság úgy véli: a kérelmezők beadványai alapján az önkényesség semmilyen elemének nincs nyoma, így az Egyezmény 6. cikkében számukra biztosított jogok vonatkozásában jogsértésre utaló jel nem került bemutatásra. Ebből következően a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

22. A kérelmezők továbbá panaszolták, hogy a panaszolt eljárás hossza megsértette az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján számukra biztosított, javaik békés élvezetéhez való jogot.

23. A Bíróság megjegyzi, hogy ez a panasz a fent vizsgált panasszal összefügg, ezért ezt is elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

24. A 6. cikk 1. bekezdése alapján hozott döntésre figyelemmel nem szükséges megvizsgálni, hogy megsértették-e az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét (ld. Zanghi v. Italy, judgment, 19. February 1991, Series A no. 194-C, p. 47., 23.§).

25. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmezők különböző összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítést követeltek (ld. a Mellékletet). A Kormány vitatta az igényeket. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni károk között; ezért ezeket az igényeket elutasítja. Úgy véli azonban, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek, és méltányossági alapon ilyen címen 12.800 eurót ítél meg együttesen Zsolnay István és Zsolnay Istvánné számára, együttesen Zsolnay György örökösei (Zsolnay Péter, Simányiné Zsolnay Klára Edit és Zsolnay Györgyné) számára, valamint külön Zsolnay Klára számára.

26. A kérelmezők nem nyújtottak be költségtérítés iránti igényt.

27. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

## EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján előterjesztett panasz vizsgálata nem szükséges;
4. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes Államnak nem vagyoni kártérítésként három hónapon belül nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával 12.800 eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie együttesen Zsolnay István és Zsolnay Istvánné számára, továbbá együttesen Zsolnay György örökösei (Zsolnay Péter, Simányiné Zsolnay Klára Edit és Zsolnay Györgyné) számára, valamint külön Zsolnay Klára számára;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

5. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. január 22-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos  
Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen  
Elnök

<b>Családi név</b>	<b>Utónév</b>	<b>Születési idő</b>	<b>Követelt vagyoni kártérítés (EUR)</b>	<b>Követelt nem vagyoni kártérítés (EUR)</b>
Zsolnay	György	1944	156.000	21.500
Zsolnay	Klára	1944	75.000	21.500
Zsolnay	István	1938	25.000	21.500
Zsolnay	Istvánné	1939		